

שביל קליפות התפוזים

רשת מלונות שוף בשיתוף עם המועצה לשווק פרי הדר עורכות מבצע משותף, במהלכו ילכו התפוזים את אורחי המלונות ברשת בכל צעד מצעדיהם.

במבצע בן החודש שנועד להמתיק לאורחי הרשת את פתיחת השנה האזרחית החדשה, יקדמו את פני האורחים בחדרים קערות

פרי הדר. גם בלובי ובאולמות הארועים ימצאו מנשי פרי בשפע לכל מי שיחשוק.

במסעדות המלון יחליף מיץ תפוזים טבעי את כל התחליף המיץ המשומר, המשוחזר ודומיהם - ומחירו יופחת ב-50%. גם המוסיקה תהיה בניחוח תפוז - כל שירי הפרסומות והנגלים של פרי-ההדר ינוגנו בלובי המלון.

(המשך מעמוד 29)

שמדובר בזמרחא ישראל, גידי גוב היה לנו כראש בתפקיד של יוני. בשלב מסוים נתנו לו לקרוא את התסריט. התסריט מאוד לא מצא חן בעיניו. הוא התחיל להציע כל מיני שינויים בגלל הדמות שלו כסרט. הוא שאל: למה בכלל לעשות סרטים על פוליטיקה? יש דברים יותר חשובים? חלפה שנה, וכאשר ההסרטה הפכה אקטואלית, ערכנו את מיכחנייהבר. לביאה הון המלהקת הפכה את הארץ למצוא יוני מתאים.

בסוף חזרנו לגידי גוב. ידענו שהוא היה הכי מוצלח בתפקיד של יוני. הוא מין האמפרי בוגרט ישראל. ארדש בפנים. לא שחקן מהסוג של דאסטין הופמן, שמשחק הרבה פרצופים, כדי לברוח מהתדמית של עצמו. לגידי גוב יש אותה מסיכה מפורסמת של הכוכבים הישנים בקולנוע, למי שאוהב את זה. אלא שלגידי היה קשה להסתדר עם הפוליטיקה שבסרט. הוא שב ודרש שינויים. הרבה שהיה הכי קשה עבורו היה לשיר את שירי-המחאה. הוא רמו לנו לפתור את עניין השיר באופן אחר. אבל אנחנו לחצנו עליו. הוא שר את שירי-המחאה תוך מחאה. או החלטנו לערוך שינוי בתסריט. נודית גררון שרה את השיר.

אבל לבעיית הפוליטיקה של גידי גוב מצאנו פיתרון. ערכנו עבורו חוגי-בית. הזמנו לחוג את יוסף אבר ורדה, מוחמד באכרי, עלי אל-אוהרי (המשחק בסרט את הפרופסור מאוניברסיטת בירזית), רסאן עבאס מנצרת, סוהיר האני, חיים הנגבי וסיני פתר.

בפגישה אמר גידי גוב שאין ערכים כאלה כמו שבסרט: "אני לא מבין מה אתם רוצים... אני גולדתי בארץ. גדלתי בארץ. בגדילדים שבו הייתי לא ראיתי ערכים, גם בבית-הספר לא ראיתי ערכים. זו בכלל לא בעיה. רק אתם חושבים שזו בעיה... זו לא הבעיה של הישראלי המצוי..." אחרי שלוש שעות של שיחה, שהקלטנו אותה, גידי גוב השתכנע שיש במציאות ערכים הרומים לאלה שבסרט. הוא יצא, כנראה, משוכנע.

פרט מעניין: באתה שיחה היה חילוף תפקידים בין המשתתפים. הלאומיים יותר בעמדותיו היה יוסף אבר ורדה, שמשחק בסרט את המתן, בעוד שהמתן בוויכוח היה מוחמד באכרי, שהוא בסרט הקיצוני. בעזרת ההקלטה הזאת בנינו בסרט את קטע הוויכוח של הקבוצה.

גידי: את יוסף אבר ורדה ראינו פעם באיזו הצגת-תיאטרון. כמיכחנייה הבר היה שני מועמדים לתפקיד הזה: ורדה ומכראם חורי. שניהם היו מצויינים. כל אחד בדרך. מה שקבע בבחירה היה הגיל. ליוסף אבר ורדה היה קשה מאוד עם גידי גוב. כנראה בגלל המרחק בעמדות האישיות. עמדתו של אבר ורדה היא של ערבי לאומי בעל-הכרה, ובסרט עליו לבנות יחס של ידידות.

הקושי הגיע לשיא כהסרטה הסצינה בגדה המערבית, במחסום של המתנחלים. על הסט היה מצב מאוד מתוח. זה היה באוגוסט, בעיצומה של מלחמת-הלבנון. היינו צריכים לעשות סימולציה של מחסום. קיבלנו סיוע ממישר-הגבול.

כמקום עברו מתנחלים אמיתיים, שכל העניין הזה לא מצא חן בעיניהם. גם הצוות הטכני קיבל קשה את העובדה שאנחנו מצלמים סצינה כזאת. נוסף על כל הצרות זה היה יום מאוד חם, והמים לא הגיעו. האנשים הסתובבו על הסט יבשים, במצב של "ברואים".

איציק משחק את איציק

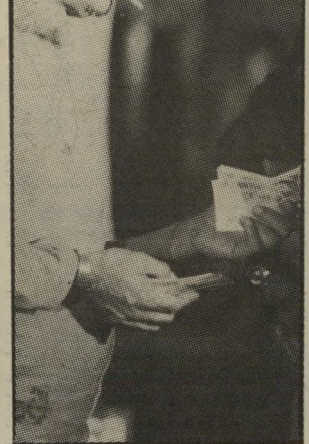
גידי: כשמוליק קראוס בהרנו מפני שהוא איש שהקטע שלו בחיים זה חייה-לילה. הוא משחק את מנהל מועדון-הילה מגש הכסף. היו אנשים שהזיזו אותנו - מהצוות הטכני, לא מהשחקנים. הוא הביץ את התפקיד והמציא אותו, למרות שהתפקיד היה

כתוב. הוא היה נופת-צופים. הוא לא היה פרימרונה. את תפקיד הרופאה הפסיכיאטרית הבטיחה לנו גילה אלמגור. אלא שזה לא הסתדר לה מבחינת לוח-הזמנים שלה. ואז שאל עוזר-הבימאי שלי, גידי אמיר: "מרוע שאת התפקיד הזה לא תשחק מיכל בתי-אדם?"

לרגע נדהמנו. אבל הוא עבר קודם לכן בסרטים של מיכל בתי-אדם, ופנינו אליה יומיים לפני הסרטת הקטע. היא הסכימה לבוא ולשחק.

תפקיד קשה אחר הוא התפקיד של עופר, היהודי שעבר את הקווים. לנו נראה הכי טובע שאיציק לאור ישחק את התפקיד של עופר. יש לו הטמפרמנט החריף. ואיציק הסכים. אגב, בפעם הראשונה פגשתי כלאור

כשחקן בראשית שנות ה-70, כאשר בימתי את הראמה הראשונה של הטלוויזיה. זה היה בשנת ה-50 לרצח י.ה. ברנר, ואני בימתי את מסביב לנקודה ואת בחורף של ברנר. איציק שיחק שם. זה קדם להיכרותי אותו כמשורר וכמהפכן. זה שדיעותיו של

שחקן קראוס הקטע שלו הוא חייה-לילה

לאור מוכרות זה עוזר לסרט. שהרי רצינו להמחיש בסרט שעושים אותו יהודים וערכים ביחד. כאשר התברר לנו שגידי גוב אינו מוכן לשיר את שירי-המחאה בסרט, היה ברור לנו שהשיר נועד לגורית גלרון, מחברת המוסיקה, רפי קרישון, יצר את הקשר. בהתחלה היה לה קשה לשיר את שירי-המחאה. אבל היא אמרה: "אני מיקצועית. החלטתי לעשות את זה, ואני אעשה את זה".

"האחים המוסלמים"

גידי: חלק מתצלומי-הפנים נעשו בספריה המוסלמית שבשדרות ירושלים ביפו. זה בניין יפה. למעשה הוא שימש כמחסן לסיפרי-קורש מוסלמיים. באתו בניין ריכזו גם את סיפרי-האחוזה (טאבו). שלטונות המדינה תלשו מתוך סיפרי-האחוזה את הרפים הנוגעים לבעלי הקרקעות והבתים ביפו.

המקום היה מאוד מוזנח. היתה שם ערימה ענקית של רומן יונים, ופרעושים קיפצו שם. פנינו אל אחד מחברי הוואקף היפואי, והוא אמר לנו: "תיקחו את המפתח" ואנחנו הצענו לתרום כסף לשיפוץ המקום. הוא קרא בתסריט את כל המקומות הנוגעים לסיפריה, ואמר: די שתגנוק את המקום" ביום השני לצילומים במקום נפלה מצלמה ונשברה. חל עיכוב, ונאלצנו לדחות את המשך הצילומים עד שיגיעו חלקי-החילוף. ואו הגיעו למקום השבאב, וכיניהם מהאחים המוסלמים, לפי הלבוש שלהם. הם נכנסו לסיפריה והאישמו אותנו. בצילום סרט פורנוגרפי. למחרת

התפרסמה הפרשה כאל-איתחאד. פנינו לרק"ח וסידרנו התנצלות. הם התנצלו לפנינו, ולא לפני איש הוואקף. רוח-מה: אחרי השבוע השלישי של הצילומים נגמר לנו הכסף. אני התנדבתי להציל את ההפקה. התחלתי לטלף למנהלי בנקים וחברות. השקעה, כדי לגייס את הסכום הנדרש. או נוצר הקשר עם מי שהיה מאוחר יותר המפיק הבכיר של מגש הכסף, גרי לשם. הוא המנהל של רשת התנויות קלאס מבחינת השקפותיו, הוא גם לא חבר שלום עכשיו. אבל הוא התלהב מהעשייה. הוא אדם עושה, המעריך אנשים עושים, והוא אמר לי: "אני מוכן לעזור לכם לגמור את הסרט".

כך הוא הפך השותף הבכיר. בימיי-עבודה שהתחילו כהפסד לפנות-בוקר והסתיימו מאוחר בלילה, היינו ממשכים בפגישות איתו. בפגישות היינו מספרים לו על קולנוע, סרטים ומשחקים, והוא למד מהם. בלעדיו מגש הכסף לא היה מסתיים. סיפור דומה הוא סיפורה של ניצחונה גלעד, מפיצת הסרט. הקרנו לפניו את מגש הכסף, אחרי שהושלם. או היא אמרה: "אני מהליכוד, המישפחה שלי ליכוד, ואתם מכירים את הריעות שלי, אבל אני לוקחת את הסרט הזה להפצה, מפני שזה סרט טוב, סרט אמין. סרט עם סיפור מגובש, סרט שחשוב שיראו אותו".

הקרב על "מגש הכסף"

גידי: השם הראשון של הסרט היה הכל התחיל בגרמניה. אבל לא היינו בשלום עם השם הזה. בשלב מסוים בתסריט היתה לנו כראש תמונה שמתרחשת בבית-החולים הפסיכיאטרי, שבו מגישים החולים מסכת, ובה מרקלמים את מגש הכסף לנתן אלתרמן, ואז גידי גוב נמלט מבית-החולים. זה היה לפני השגענו לפיתרון שהש"ב מוציא אותו משם. שמו של בית-הקפה היה בהתחלה האורווה, ולפי התוכנית היה צריך להיות כ...עיר המכוניות", ולא כנמל. הכרה שלנו שמתה, טלילה אוהלו, הציעה לנו לקרוא לבית-הקפה מגש הכסף.

אבל הקרב על מגש הכסף היה עם חקרן לעידוד סירטי-אכות מקוריים. כשהקרן קיבלה את התסריט שנשא את השם, נערכה ישיבה עם הנהלת הקרן, והם החליטו להתנות את חתימת החוזה בהסרת השם. אבל בחוזה שלנו עם הקרן מופיע השם האנגלי של הסרט, שהוא Fel-low Travellers השם הזה לקוח מתוך ההיסטוריה של השמאל והקולנוע האמריקאי. בתקופת "ציד-המכשפות" של הסנצור ג'ו מקקארתי בארצות-הברית, הואשמו בימאים ותסריטאים של "הסרט האפל האמריקאי" כ-Fellow Tra-vellers של המפלגה הקומוניסטית האמריקאית. והשם הזה עבר בשלום במישר-החינוך והרבות, מפני שהם לא ידעו דבר על ימי "ציד-המכשפות".

דבר דומה קרה בסרט-הטלוויזיה שעשיתי על "מרד הימאים", הסרט יא ברעכען. נימרוד אשל, ממנהגי המרד, אומר בסרט שהימאים נדהמו מהיחס אליהם, והוסיף: "הרי אנחנו היינו מגשי-הכסף שעליו ניתנה מדינת-היהודים...". בעוד שמזכיר מועצת-פעולי-היפה, יוסף אלמוגי, האשימם כ"קומוניסטים סמויים". באתה האשמה שהואשמו הבימאים והתסריטאים האמריקאיים. כך ששני השמות נראו לנו.

אחרי שאישרו את הסרט בגירסתו האנגלית, הודעתי לקרן שבכוונתי לקרוא לו בעברית מגש הכסף. עדי אמרתי קרא לי ועשה: נו, נו, ואני עניתי לו: "אם הנהלה ציבורית של קרן, שעניינה הוא עידוד אמנותי הקולנוע, מוצאת לנכון להתנהג כצנזורה תרבותית, אפילו לא ביטחונות, זה לא מכובד".

דן עזרוב

נוזל טוב - נולד לכם בן
מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר
בבית הרופא
עם הגן היפה
תל-אביב, רחוב הפטמן 1
טלפונים: 9223244, 298772, 722314

מטפלת ל-3 ילדים
מ-12.00 עד 17.30 + המלצות
טל. 03-475738 בערב